

Kellerwessel Klaus

baudaleire

A szomorúfűz hetekig csak a vicceimen nevetett
tűzcsapokkal lejtettem én tüzes, forró táncot
oroszlánná szelidítettem a macskaköveket
s öregnénik homlokáról leloptam a ráncot

Kátyúk helyébe kanyonokat hoztam
vaslogika ellen ezer bársony csodát
s mindvégig azon morfondíroztam:
vajon mi rímel arra, hogy baudaleire?

Galambhadakkal víg hangversenyt búgtam,
a szöknikész időnek szóltam: gyereide!
s bájos kis apokalipszisokat súgtam
márkakurvák éhes füleibe

S bár belefulladtam minden pocsolába,
hátbadöfött az összes járókelő
de megrogyadoznak előttem a házak
s új rend szökken lépteim nyomán elő

Ez a város már az enyém,
hát járom szórakozottan
panelárnyak hercege, én!
s még mindig ötletem sincs, mi rímel arra, hogy baudaleire

(y)

Pradó, Madrid, 599613-as,
Szent Jeromos megkísértése:
egy görnyedt-rongyos vándorszent
éppen elhesseget egy rámosolygó
pénz- és véresőben táncoló
meztelen lányt.

A festmény I. Károly spanyol király megrendelésére készült.

Ahogy az inkák, maják, aztékok kiirtása,
birodalmaik aranykészleteinek kiszipolyozása,
és 5-6 Madrid környéki palota építtetése is,
amikkel megpróbálta túlkompenzálni
az éppen aktuális Louis-vel szemben érzett
kisebbségi komplexusát.

Ha elege volt (s ilyen gyakran történt)
udvaroncainak, szeretőinek átlátszó bókjaiból,
szakácsainak üres brillírozásaiból,
népének egyhangú lázadozásaiból,
fogta magát, s pihenésképpen,
inká arannyal megrokokozott kínai selyemingében,
és önnön kiemelkedő műveltségének teljes tudatában,
végigvonult legendás magán(y)gyűjteményén,
ahol a több száz, saját hőstetteit dicsőítő falnyi festményeposz és szaltózó meztelen cse-
csemőkkel telepíngált mitológiai szexjelenet között,
pár pillanatra hümmögve konstatalta
a vén Jeromos foszló rongyait képező
szent ecsetvonások
meglepő kidolgozottságát.

Hányan haltak meg ezért a festményért?